

Šy-li spěwał,
Bilnje džěłal,
Strowja cze
Šswójbny statoł,
A twój šwjatoł
Šradny je.

Ša staw špróžny
Napoł móžny
Lubošč ma;
Bóh pał šwěrnny
Bšes špał měrnny
Čzerštwosč da.

Nječ ty spěwałš,
Šswěrnje džěłáš
Wšchědne dny;
Džěń pał šwjatny,
Dušči datny,
Wotpocžń ty.

Š njebjěš mana
Nječ čzi šmana
Žiwnošč je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wotšchěw cze!

F.

Šerbske njeđželske kópjena.

Wudawo šo kóždu šobotu w Šsmolerjež knižicziščezěni w Budyščinje a je tam ja šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

† Adventske hłofny.

Kwječoru běšče šo pšchibližilo a džěń šo na-
khlil. Žadny jandžel šo wjazny nješjewi, žadny
profeta wjazny njerěčesche. Ženož bluke šwětlo bójškeho
póšnacza šo hišče blyškotasche, njeprawdosč bě dobyła
a plomjo lubosče bě šaduschene. Šromada a bohastwo
šemškich kubłow běšchtej to njebjěšte žyłe štomdžicž a šapom-
nicž dalej. Ale jako tał wašchnje čašpa knježesche, dha
šesłhadža wěčnosč se šwojej jašnosču. Šsłowo wótza
pšchindže, Bóh póšla šwojeho jenicžkeho narodženeho šyna.
Šžłowče, špodžiwaj šo nad tutej nješkončnej lubosču a
šraduj šo wyškosče, na kotruž šy pošběnjennj! —

Š sabludžennym pšchindže pucz, š njewědomnym wě-
nosč, š šlepym šwětlo, š mormym žiwjenje. Wón šam
pšchindže, twój Bóh a šnješ, kiž je cze šezinił, šo by
šwój lud š ruki šmjercže wutorhnył, helške šwjastki ros-
torhał a pšchistup š wěčnej šbóžnosčzi wotewrił. Š hdy
by prawje rošpomnił, kaške knještwo je jemu date, dha by
wrota wutrobny šchěroko woczinił, šo by krala czešče pšchi-
jał. Šola hlaj, wón njecha niz jenož jako žušobnik pola
tebjě šastupicž; wón čže š tebi pšchincž a bydlenje pola
tebjě měčž, pšchetož wot wěčnosčže šem je wón cze lubo-
wak. Šbožo tej dušči, kotraž š lubosčiwym požadanjom
teho š šebi prošny, kotrehož žane druge štworjenje doštojnje
pšchijecž njemóže! —

Wješel šo a wyštaj, wěražaza dušča, pšchetož twój
kral pšchindže. Wón je twój štworicžel a wumóžnik, dołho
čžafany, horzo požadanj. Šam šu njebjěša, š wotkał šem

pšchindže, tu šwět, do kotrehož šastupi. Šlaj, šolo wokoło
njebo šu jandželjo a aržyandželjo, pšched nim profetojo,
wšchi nim japoštoljo, ša nim njelečomna čžrjoda šwjatnyh.
Š tał wulki je tón, pšched kotrymž šo móžnarštwa šhibuja,
kotremuž šu wšchitke mozy a knježestwa njebjěšow poddane!
Ale hlaj, čžicheje myšle a ponižny, šhudy a niški pšchindže
tón, kiž budže šemju šudžicž w prawdosčzi. Šbóžnej
dušownej woczzi, kotrež štej w šwětke wěry šwětlo wěč-
neje wěrnosče wuhladaš!

Wopomnjenje k rócžnemu čžabej hodow.

Čžecž budž Bohu we wyškosčzi, měr na šemi a
čžlowjekam dobre špodobanje! Šač je junu šlincžal
w čžichej nozy na Bethlehemškich honach tónle wyšoki
šhěrlušch pšches ert njebjěškich šyłow, a nješmė na šemi
pšchestarž, doniž wěražaze dušche šwojeho wumóženja we
Šhryštusžu šo wješelja. Šžak budž trojenicžkemu Bohu,
šo tež my šmy wulki tu šhwalbu špěwacž, kotruž junu
jandželjo paštrjow šu wuczili! Šač by nam bylo a tač
š nami štało, njebynchmy-li žane hody mēli? Šdy bychu
našchi wótzojo ničžo nješlyšcheli wot teho, šchtož je šo
junu w Bethlemje štało? abo šdy bychmy wušamšneni
wotšali wot šwjateje radosče, kotraž šo w tutych šwjatnyh
dnjach pšches žyłe šchescžijanštvo pichelima? Šlaj, tač by
š nami štało, kač pišane šteji: čžemnosč pšchikrywa šemju
a mrošota ludži. Šač by nam bylo, kač tym je, kiž po
čžamje šhodža a šedža w ščženu šmjercže, nad kotrymž

krafnoscź Anjesa hiščeže njeje sšhadžala: woni wěrnoscź nimaja a jeje šwětlo jich nješwjekele; woni žaneho trošhta nimaja w tyšchnoscźi žiwjenja a štyštnoscźi hórkeje šmjerce; mēra nimaja we wutrobje a žaneje nadžije, kiž ryhele rowa wotewrja a jutrnju hwěšdu wěčného žiwjenja w paradisu pokáže. O kaš hubjenje a štyštnje dyrbjalo nam byčź! — Abo š nami by taš stašo, kaš š tym ludom šteji, wo kotrymž dženša hiščeže płaczi šłowo, prajene pšches profetu Šesajasa: Woš šnaje šwojeho knjesa a woškol žłob šwojeho knjesa, ale Šsrael nješnaje, a mój lud nješrosłymi, a tón wbohi lud čžaka a ľaka š kóždym lětom, hacž dha tola šlubjenny njecha pščinčź, a je šo š šwojemu škaženju daš jebacž, šlepíč a šawješčź wot rubježnikow, jebakow a šalšchnych profetow; ale pščežo hiščeže njeje špóšnal praweho pomoznika, w kotrymž šu wšhitke šlubjenja Bože haj a hamjen; hlaj, kaš šabludžene a rošpłóšchene wowzy byčhny byli, kiž žaneho pastyrja nimaju; kaš šawutleni, kiž žaneho trošhtarja, kaš hubjeni a šhubjeni, kiž žaneho šmilnika nimaja. Taš by nam byšo, a taš by š nami stašo; o kaš dyrbjeli škilicž a žaloscžicž! —

Abo hdy by šo nješpšeczelam ššhiza Šhryštušowego a šazpěwarjam ewangelija radžilo, kotřiž šo w našchim čžaku šu šhromadžili pšecžiwio šwjatemu džěšcžu Božemu a hěštu radu wumyšłili, šłowo Bože š wutrobow wuforjenicž pšches šhroble šapřecže a wušmėwanje š hładkimi šłowami hadoweje ľešče a šetħarneje mudrocže — kaš by pola naš wonhladašo?

Ale Bohu budž džak! hiščeže šwjecžimny rócžny čžakš hodow, hładamy š wěřžazny wotom horje na njebješte šwětlo, kotrehož jašnosč je šo junu na Bethlehemsšich honach šjewila w šwjatej nožy; nam pšchipowjeda šo šłowo: ššhadžala je šbóžna hnada Boža; nam šlineži hłóš: wam je šo dženska Šbóžnik narodžil, kotryž je Šhryštuš tón Anjes w Dawitowym měšče, a my wyškamy: džěcžo je nam šo narodžilo, šny je nam daty! — A š tym je nam pšchiščlo dopjelnenje wulšich šlubjenjow, kiž wot lěštotetka š druhemu, wot naroda š narodej du: „Trošhtujcže, trošhtujcže mój lud, praji Bóh, řecžcže š Jerusalemom pšecželnje; tón Anjes precž wošnje šawěščš, š kotrymž šu wšhitzy ludžo šawěšcheni, a pšchitrycže, š kotrymž šu wšhitzy pohanjo pšchitryczi; tón Anjes šetreje wšhitke šnyšy jich woblicža a precž wošnje hanibu šwojeho luda we wšchěch krajach; w tym čžaku budža prajicž: Hlaj, to je naš Bóh, na kotrehož čžakamy, wón budže nam pomhacž; to je tón Anjes, na kotrehož šo špusčžamy. Těhdy budžetej šlepnych woczš wotewrjenej a hłuchich wušchi šlyšchazej; wumóženi Anjesa š wyškanjom š Zionej pščinđu, a wěcžne wjekele budže nad jich hłowu; wjekele a radošč jich šapšchimnje, a žaloscž a šdychowanje budžetej čžekacž.

Nad tym šo wjekele w tym Anješu, mój ššchescžijano, šbóžna hnada Boža, kiž ššhadžala je, budž žóřlo a šalóžk twojeje radoščcže; a jeli šebi požadašch, w šwojim žiwjenju tajki džěň mēčž, na kotryž mohł čžakš šwojeho žiwjenja š polnej radoščcžu a š žnyšm špokojenjom wutrobny hładacž a na njón špominacž š wjekešym špodobanjom, džěň, wot kotrehož wšcho šbože a žohnowanje na twoju dušchu a twojeje dušche luboscž pščinđuže, dha njech je čži to džěň naroda twojeho Šbóžnika; pšchetož šawěrnje, na tutym dnju je šo tebi a twojemu domej šbože doštašo; Šhryštuš je tu, twój wumóžnik, twój šbóžnik, twój pomoznik, twój

trošhtar, twój wujednat, twój šřědnik, twój pašnyč šhwaleny budž ty, Šesom Šhryšcže, ty čžiche jehnio Bože, ty šwjate džěcžo mēra, mój mērnny šřěšhta! Twój šwjaty narod budž špocžatk mojego šboža, twoja luboscž wušwjecž moju luboscž!

Na Boži džěň.

Wyštaj, šyla wušwolena,
Šwojoh' Anjesa pošbėhuj!
Šraduj šo, ty wobšbožena,
Džatnje pšched nim pošlakuj.

Wěšch dha, kajki džěň čži šwita,
Kajke ranje šššhadža?
Šbóžnje žnyš šwět čže wita,
Narodny dnjo Šbóžnika!

Šbóžnje dženska tebe šhwalala
Twoji šwěrnny, Ššřědniko;
W wutrobach čži hnuczi pala
Šoržny džak, o Šesušo!

Kajke šbože ša wšchě ludny
Šamna nóz je pšchinyščla,
Šdžěž ty šnicžicž hřěchi, šludy,
Štupil šy do čžłowjestwa.

W hřěchach, šłóčzi ponurjeni
Ludny štrašchnje dřemaja,
Šněwu, šudu šapaneni
Nóz jich kryje, čžěmnošč, čžma.

Hlaj, duž š hnady hwěšda jašna
Na njebješach šššhadža;
Ludam š šbožu šwětłoscž krajna
Šrašchnu čžěmnošč rošehna:

Šhryštuš bu nam narodženny,
Šeho šwětlo šašwita!
Šo by šwět byl wumóženny,
Šemja š njebjom šjednana!

Kajka radošč! Wješle šlineži
Hłóš tam wyšchšchi, jandželški:
Čžěšcž budž Bohu w wyškowščzi
Měř a šbože na šemi!

Wyštaj, šyla wušwolena,
Šandželam tež štowaršch šo!
Šhwal a čžěšcž joh' wobšbožena,
Wěcžnje jemu džakuj šo!

Mila Šmišchowa †.

Štawišny rekruty š ľěta 1813.

(Šo franžowštim piša —č—.)

I.

Ščtóż njeje šam krafnoscž šhěžora Napoleona w ľětach 1810, 1811 a 1812 wobhladaš, njemóže šebi nihdy wumyšłicž, kajku móž móže jenotliwy čžłowjek dozpicž.

Hdyž wón po kraju jěšdžěšche, wostajichu ludžo na žnyach wšhitko štejo a ľežo, šo bychu jemu napsčecžo šchli. Wšchithwatachu wóškom, džěšacž mil daloko. Žony, džěczi, šchědžiwzy š pošbėhnjenymaj rukomaj na dróhu šhwatachu, wolažny: „Ššława šhěžorej! šława šhěžorej!“ Čžěšcžachu jeho štoro jako Boha; šdasche šo nam, šo wón šwětej žiwjenje dawa, a šo hješ njeho šwět rošpadnje. Šenož něšotšš štari demotratyjo wšchachu š hłowu, ale hdyž šebi dowolichu pšchi šchlešžny wina pšchšpomnicž, šo móže tež šhěžor padnyč, mějachu jich ša šludnych.

Běch tehdy 19 lět stary a běch hižo wot lěta 1804 hem pola česćehódného stareho čašnikarja Melchiora Gouldena w Pšalburgu we wučbje. Dofelž trochu kłazach, běšche moja macž postajila, so mam lohke rjemješlništvo wuknyč. Kujes Goulden mje jara lubowasche. Bydlachmoj pšchi franzowskich wrotach, napscheczimo „Čerwjenu wolej“.

Tam pak mohli wy wjerchow, pšplanzow a generalow wobladač, kiž na konjoch a we wosach, w krasnych trebatnych draštach, kožuchach a brónjach nimo čahnychu! Widžachmy njelicžomne wošy i zyrobu, i pólvrom; njelicžomne čyrjody wojakow, jědnych a pšchfow. Wo dnjo a w nozy hrimachu kanony pšches wrota. Kajtka čaš! Kajtka žiwjenje a hibanje!

Korčmarž Georges bu sa pjecz abo schěšč lět bohatty muž. Makupi šebi lufi, šahrody, winizy, kšěže, měješche pjenjes došč a nadosč, pšchetož wšchitzy tucži ludžo, kiž i Němsteje, je Schwizy, i Ruskeje a Pólsteje pšchindžechu, šwoje pjenješy rošbrojichu — běchu to wšchitzy semjenjo, kiž njelutowachu.

Wot ranja hacž do wječora a husto tež šrijedž nozy běšche w hoščenzu k „Čerwjenu wolej“ šjawna hoščina. Pšches wofna widžachmoj dolhe, i bělymi rubami kšyte blida, kiž běchu napjelujene i rybami, i džiwinu a i wubjernymi jědžemi. Hoščo šedžachu jedyn pšchi druhim. Na dworje hoščenza šlyšachmoj jenož rjehotanje konjom, wołanje pohoncžow, kšichotanje šlužobnych hołzow. Ach, tajke dobre čašy hoščenz k „Čerwjenu wolej“ nihdy wjazy njewohlada!

Widžachmoj tam ludži i našcheho města šastupicž, kotrychž šnajachmoj jako hišchže po šuche drjewo do lěša kšodžachu abo konjazy hnoj na dróšy šberachu. Woni buch u běhu wjele wójnow — jedyn mješ tyžazami — wyschzy, generalojo.

Tež mój mištr, stary Melchior, se šwojej čornej židžanej měžu položi druhdy šwój grat na wofno, so by k hoščenzei hladał, wošebje hdyž pohoncžowo wóšje juščachu, wójšewjejo pšchitad noweho wošebneho hošča. Potom bu wón kědžbliwy a druhdy šlyšach jeho šawolačž: „Šlaj wšchaf! To džě je šyn tšchikryjerja Šakuba, štareje pšofazeje žony Marje!“ Temu je šo šbože rojilo... Wyschł a baron kšěžorowy! Čžeho dla pak pola šwojeho štareho nana njefšstupi, ale do hoščenza?

Šdyž pak widžesche jich na dróhu wušstupicž a wšchitkich štarich šnatych powitacž, potom pšcheměni šo jeho woblicžo. Wutř šebi se šwojim wulkim šmuhatym šchantkom šylšy a šchepšasche: „Kuf budže šo wboha štara Šana wješelicž! Ala bonheur, to šebi lubicž dam, tón šo njehordži! Tón je šchwarny muž. Šenož šo jeho bóršy kulka njetrjechi!“

Štoro w kóždym měžazu špěwasche šo w šyrkwjach Tedeum, (Čže Božo kšwalimy), pšchetož šašy běchmy něhdže došly, a kanony pšched kšarmami wuššeliču, jedyn a dwazhčži kšócž, šo nam wutrobny w čželach ržachu. Ale žalošny běšche šlědowazy tydženi, wošebje wbohe štare žónki čžachy na list. U hdyž přeni list pšchindže, wjedžesche to hnydom žyle mēštacžto: — „ta a ta je wot Šakuba abo Šana list doštala!“ — a wšchitzy k njej běžachu, šo ju woprašecž, hacž w nim něšchto wo druhich šnatych šteješche. Wo šmjertnych wušwědčenzjach njecham i žyla rěčecž. Na tute čžatašchtaj štaršchey i horžymi šylšami, pšchetož te i rědka doštaschtaj, druhdy hagle po dolhim, dolhim čžakanju a husto i žyla niž. U wbohej štaršchey trošchtowaschtej šo i myšlemi: — „Šsnano je našch hólž jaty... Šdyž hagle budže mēr, šo wěščže wšocž... Šelko je jich šašy pšchischł, kotrychž šmējachu ša morwyh!“ — Ale na mēr čžachmy podarmo, běšche to wójna bjes kónza. Šobrachowasche nam Franžowšam pšchego něšchto, pak w Ruskej abo w Šchpanškej abo něhdžekšuliz — kšěžor běšche štajnje njepokojny.

Šdyž nimo naš wojazy čžehuču, kiž šwój wulki mantl pšches ramjenja, tornistr na kšribjecže, tšelbu na ramjenju abo w ruzy, prošchni a blócžani špěšchnje štupachu, woprašča šo mje druhdy mištr Goulden pomyšlazny:

„Šraj wšchaf, Šosefo, šelko wojakow šmój wot lěta 1804 hem nimo čžahnyč widžatoj?“

„D mištrje, to njewēm, i najmjěššcha šchtyri abo pjecz štow tyžaz.“

„Šaj... i najmjěššcha“, wón wotmolwi. U šelko šy jich widžal šašy pšchincž?“

Nětko rošumich, šchto čžyšche wón rjez a prajach jemu:

„Šsnano šo pšches Wlohuč abo na drugej dróšy wšocž... Šinaf to možno njeje.“

Alle wón wijesche i hłowu, prajizy:

„Ně, mój šyno, čži, kotrychž njěššy šo wšocžicž widžal, šu padnyli, runje kaž hišchže a što a wjazy tyžaz i wštoščžu padnu, hdyž Bóh tón Kujes šo nad nami njěšmili, pšchetož kšěžor lubuje wójnu. Šo by šwojim bratram kšóny wobštaral, je wón hižo wjazy kšwě pšchelał, hacž našcha wulka revoluzija, kiž je ludžom jich čžlowške prawa wudobyla.“

Dachmoj šo šašy do džěla, ale myšle kšjesa Gouldena načiniču mi jara wulku štarošč.

Kłazach trochu i lěwej nohu, ale šelko jich do wojakow wšachu, hacž runjež mējachu hišchže wjetšchi brach.

Na to dšrbjach myšlicž, a štarach šo jara. To šdasche šo mi štrašchne, niž jenož, dofelž wójnu njelubowach, ale wjele bóle, dofelž čžyšč šo se šwojej čžetku i Bourges woženicž. Na ju hromadže wulubłachu a nihdže njemohł wješelscheje, rješšcheje hólčki namafacž. Mějješche žolte wlošy a mōdrej wōčžzy, čžerwjene, rōžojte licžka a šubicžki běle kaž mloko. Běšche nimale 18 lět. Ša šam běch džewjatnacže, a čžeta Marhata šdasche šo mi jara špokojna bječ, hdyž mje kōždu njedželu rano powita, šo bych pola njeje šnědal a wobjedowal.

Šo wobjedže džěch i kšatržinku do šahrody. Šědžechmoj te šame jabłko a tu šamu kšuschwu a běchmoj najšbožowniščaj čžlowjekaj na žylm šwěcže.

Šenož ja šmēdžach kšatržinku ke mšchi a na nyschpor pšchewōdžecž a na kšermušchi kšodžesche wona pšchego šo mnu a wotpokasa kōždeho drugeho hólza, kiž čžyšche i njej rejwacž. Škōždy wjedžesche, šo čžyščmoj něhdny šo woženicž. Šdyž pak mje njěšbože potřechi, šo dšrbju do wojakow, potom Woženje žěntwa! Pšcheyach šebi, hišchže što kšócž kšromišchi bječ, hacž běch — pšchetož tehdy běchu najpředy njěženenzow do wojakow wšali, potom mandželškich bjes džěčži, a škōncžnje tych i jenym džěščžom, a ja šebi teho dla prajach: — „Šsu dha kšromi mužojo něšchto lěpšchi hacž hošpodarjo? Štupacž njemōžšch, ale njemōža Šebje do jědnych wšacž?“ — Teho šo bojach a teho dla běch šrudny.

Moja šrudoba pak roščesche wošebje w lěcže 1812 w špokčatku wójny pšchecžimo Ruskej. Wot špokčatka maleho rōžka hacž do kónza meje widžachmy jedyn polk po druhim pšches měšto čžahnyč: dragunarijom, kšerašerow, karabinierow, hulanow, hušarow wšchitkich barbom, artilleriju, wošy i muniziju, wošy ša kšorých, pšchego wjazy a wjazy jako njěškōncžna šchumjaza rěka.

Špomnju hišchže, šo bu tutón čžah wot grenadšerow nawjedowanym, kššiz mējachu wulke wošy šobu, do kotrychž běchu šylne wošy šapšchelnjene. Wošy šastupichu konje, šo bychu pošdžišcho jako žyroba ša mužštwu šlužili, hdyž bychu wšchě škladny šjedžene byle. — „Kajtka dobra myšł!“ džesche kōždy. Šdyž wojazy njemōža wošy wjazy šejwicz, potom wošy wojakow šejwija.“ — Ale Bohužel, čži, kiž to rěčachy, njewjedžachu, šo mōža wošy wobdženi jenož šydom abo wōšom mil daloko běžecž a šo ša wōšom dnjom pučžowanja i najmjěššcha jedyn žylm dženi kšwotpōčžowanju trjebaja. Teho dla tute wbohe škōčžata štoro žaneho pōdkowa wjazy njemējachu, šlěny jim i mule běžachu, wocži jim i hłowny wuštapšchtej, šchija w ramjenjomaj težesche a běchu jenož hišchže kšocž a kōža. Šši tydženje dolho widžachmy čžyrjody tutych škōčžatom, žyle rošklōtnych wot bajonetow, pšches měšto hnacž. Mjajšo běšche jara tunje, pšchetož jara wjele tutych wošow dšrbjachy šakšocž. Alle ničtō njerodžesche njestrome mjajšo.

Šošdžišcho widžachmy jenož hišchže wulke morjo hlebšjom, tešakow, nahłownikow nimo čžahnyč i Franžowskich wrotow nuts a i Němškich šašy won.

(Šotracžowanje.)

Pučžowanje na horu Sinai.

(Škōncženje.)

Džěčži toščachu šo se šudobjemi, i wjetšcha se štarymi blachowymi kšerwowymi tyščami, šem, šo bychu šebi něšchto kšwě naškojili; štaršchi pomasachu i njej šwoje džěčži, šo by šo jim tak žohnowanje špožčilo. Šnydom, hdyž bē se šamej špodžiwnej wuštojnoščžu druge šwērjo šaršjane, šapocžachu woporomaj i nožemi, wōtrými kaž jěd, kōžu drēcž a jej rošrēšowacž. Šhromadna kšutna modlitwa škōncži šwjedženi.

Tak po tajkim šwječžachu Beduinojo šwjjateho Marona. Žylu nōž hišchže wostachu hromadu, wupichu čžasto hornečł kšofeja, jědžachu wjelbludžaze mjajšo, pšchi žiwym wohnju wopjecžene, kurjachu šwoju trubku a rošrēcžowachu šo, abo, šchtož je pšchedmjet

jich rosręczowania, woni liczachu mjes kóbu, shtož wopor placzi. Tsi wjelbludy — bęchu psched krótkim hışcze tšeczeho saręsali — męjachu saplaczic, kóždy wjelblud placzesche sto frankow — kwoju žonu kupi bebi Beduin sa wóškomdžębacž frankow! — Kóždy jenotliwy męjesche, kaž je kó nam prajiko, džębacž piastrom = 2 hrivnje saplaczic.

Stónčnje bęchmy kwoje džęlo w knihownje dokonjeli, džęń bę postajeny, hdyž chychmy kó na dompuč nastajic. Duž dha dóndžęchmy popódnju posdže hışcze ras na Djebel Mlusa, so bychmy tutym horam w Božemje prajili, w Božemje drje na węcžne czašy. Bęchmy bebi najprjedy nimale lohki, Bohu žel pak njedotwarjeny jęčroki puč wustwolili, kotryž je Abbas pašcha psched nimale sto létami dał natwaric. Hatle wot Eliašoweje kapalki pschindžęchmy na nahly puč k tamnej horje, hdyž je, kaž je kó nam samostajilo, Mósjaš tasli k Božimi džębacž kasnjemi dostał. W cžichim męje stejitej tu horjela hrjelska kapalka a arabiska modleńja. Hryjejo a Arabojo cžęcža kwojateho Mósjaša. Na runej moshejinej tšęche, kotraž węže nima, ležachmy dobru khwilu. Čzerstwy węcšik dujesche. Gladachmy, kał kó kłóncžto Bože njebieskemu woblukej bližesche, kał kó stónčnje sa horami sšhoma; krašna krašina bęche kólo wokólo naš, daloko móžachmy hladacž do horow na sinajstej polkupje, wute a rostwęcane kmuhi sbęchachu kó k wyšoko ležanej runiny. Najkrašnišcha šdasje kó nam hora Djebel Katerin, wot naš jenož psches dol džęlena, je kwojimi kónzami; wona je najwyšęšcha je Sinajskich hór. Khutna a horda bę tu postajena k dživimi schalbinami, so k tuteje stronje na jeje wjęšch ani njejalęšęch. Dokelž kó jeje štały k kłódnego kamjenja, dha ma žyła hora nętaški khutny ras, k kotremuž kó hluboke skalobiny derje hodža. Ženož porędko wuhladasch doły, kotrež kó mjesowane wot tutych móžnych skalowych jęženow se fornowa, kał bliske kó jenotliwe rjady horow. Ženicžli dol na narašichim Djebel Mlusenym brjošy móžachmy žyly pschewidžęc. Hdyž bęche kó potom kłóncžto sšhowale — Bohu žel njemęjachmy džęńka krašne wječorne pobarbjenje, dokelž bę powętr mhlowoity — dha njetrajesche dolho, doniž sa wyšokimi arabiskimi horami na tamnej stronje Mtabsheho mórsheho salowa mębacž sšhadžęche — runje bę stary mębacž — k woprędka bęche čerwjeny jako krej, čim bóle pak kó njebieša k nóznej čęmnotu pokręchu, čim bóle kó mębacž postkoczi, doniž njebę stónčnje bęly jako plęboro. Ženož pomakku postupowasche na njebieski wobluč, ale móžnišcho wuliwasche kwoje prubi na semju. Kał krašny a jašny mębacž kómy tu wuhladałi, hory na mębacžku móžachmy žyly jašnje a derje špóšnacž. Wschudžom cžichota, pokoj a mę. Stónčnje pak dyrhachmy kó tola na dompuč dopomnicž. S woprędka bę puč jara wobcęžny a njebę sa naš bjes stracha; skalachmy k kamjenja na drubi kamjen, k wjęšcha kó k rukomaj sa škału džęžo, by-li kó kamjen pod nami sapočal hibacž. Hışcze na wokomik wustupichmy na wótru škału, so bychmy dele pohladali do žalostneje hlubiny nableje skalneje jęžęny Djebel Mlusenej. Bęche to hlubina a nahločę, so kó cži pócžnje wjercžęc we hłowje.

Wobkustlowaze rjane bęche nętkole pošwęcjenje: jašne mębacžne kšwęcło wuliwasche kó na hórste jęžęny, mjes nimi žolmjesche kó kšwęcłe morjo, derje a jašnje móžęche wšcho špóšnacž. Kał dha bęchmy krašnosč tuteje krašneje stwórbny Božęje pošledni ras wuhladałi a kšębali. S najkrašnišchimi wopomnjęčęmi kómy kó wrócžili do domišny.

Nasajtra rano kómy mnicham w Božemje prajili. Dolho hladachu sa nami: hdy drje sažo pschindu pučowarjo do nascheje kšamotnosčę? Nam pak štyštasche kó po domišnje, bóršy bęchmy w Suezu a w Kairo. Hışcze sastachmy krótki czaš w Zarigradže a sažo wuhladaschmy kužište hory a lubu kšerbšku domišny.

Advent.

Mój Ješu, moje kšwęcło, sšhadža,
Joh' widžu hižo nasdala;
Shto hręcha cžęmne nozy wadža,
Hdyž kšwęcłe ranje sšhadža?

Ach haj, mój Ješu je na puču
Wón cžęhnje pschęzy bliže k nam,
Duž njech kó k czašom k njemu šwucžu
A k lubosčę joh' powitam.

Sa wutrobu cži podam nętko,
Ach cžęhn nuts do njei', Ješu,
A wurjedž we njei hręschne wšchitko
A sčęin kę cžiste póšlacžko.

Sa chzu cže we njei hospodomacž,
Budž ty mi lubny, kšwęcny hšęč;
Mje budžęsch sa to požohnowacž,
Hdyž tebe mam, dha mam ja došč.

Hacž runje kó ty jara khudy,
Dha kó mi tola bohatswo;
Sa nježadam kę wjazny tudny,
Hacž jeno twoje pschęcžęstwo.

Hdyž junu k teho kšwęcła pónđu,
Mje sa ruku dom powjedžęsch.
Kał k tobu psches row k męrej dóńdu,
Kiz węrijazym tam sšhotujęsch.

Godny.

Haleluja, Khrystuž tu je,
Wón narodži w hródzi kó w Betlehemje;
Tnyh jandželow kyla
Nętk wjękele špęwa,
So paštyrjo na polu wušlyšcha to,
Khrystuža Knješa nętk wjękela kó;
Haleluja, Khrystuž tu je.

Haleluja, Bohu budž cžęcž,
Tnyh cžłowjekow nusu chže Khrystuž kšam nješč;
Mę knježi na semi
Sa cžłowjekow rjeni,
Njech špodoaba cžłowjekam wšchitko kó to,
Khrystuža Knješa njech wjękela kó;
Haleluja, Bohu budž cžęcž.

Haleluja, Šbóžnik tu je,
Wšchęch cžłowjekow kšmjercži wón wutorhnyč chže;
So k kšmjercži kšam poda,
Wšchę hręchi nam woda,
Wón na kšchizu cžępicž chže sa wšchitkich tam,
S Bohom naš wujednacž jenicžny kšam;
Haleluja, Šbóžnik tu je.

Haleluja, Šbóžnik tu je,
Tu šbóžnosč nam w njeju wón sšhotowacž chže,
So junu my dóščli,
Hdyž psches kšmjercž kómy wušchli,
Dom do njeja, k węcžnym tym wjękelam tam,
Kiz sšhotuje Wumóžnik jenicžny nam;
Haleluja, Šbóžnik tu je. Ernst Helaf.

Wschelake k bliska a k daloka.

S **Budyšhina.** 3. adventa našch nowy dušchowpaštýr, knjes Mróšak k Hrodžiščęza, psches knješa wšchichęho žyrtwihęho radžicžela Meiera dušownu kšwjercžišnu dosta. A pomozny pschi waznym skutku bęschtaj knjes šarač Krügar-Porschiski a knjes šarač Mróšak-Hrodžiščęžanski, nan našcheho noweho šararja. Knjes wšchichę žyrtwinski radžicžel męjesche hnujazu, wutrobu jimazu pošwjercžęštu ręcž wo kłowje: „Čęcž budž Bohu we wyšokosčę, mę na semi a cžłowjekam dobre špodoabanje“. Knjes šollator, škonomiški radžicžel Steiger pschepoda wofaziju k tym pschęcžom, so by skutkowanje noweho dušchowpaštýrja w jęho přęnjęj wošadže bohacže žohnowane bylo. Žyrtwinski khor pod wodženjom knješa šantora Petrika rjanu ariju wušpęwa a knjes šarač Mróšak džęžęsche kwojeje noweje wošadže kwoje nastupne přędowanje na šałožku 2. Kor. 5, 20, 21. W 11 hodž. šapocža kó kšerbške kęmschęnje a nan našcheho šararja, knjes šarač Mróšak-Hrodžiščęžanski, kwojeho kšyna k wutrobnymi kłowami wošadže pschędštaji. Wóh žohnuj bohacže jęho skutkowanje w našchej wošadže.

Wutoru je kó knjes dušowny Voigt k Ketliž do Šodžija pschęcžndlič a kó jako diaconus Šodžiščęje wošady njedželu 4. adventa šapokasa.